

інвестиційної підтримки якості персоналу важно враховувати не тільки інтереси підприємства в підвищенні якості персоналу, але і приймати во увагу зовнішні фактори, впливаючі на її організацію.

Возникає необхідність відслідковувати результативність інвестиційної підтримки якості персоналу в режимі реального часу; складати оперативні звіти про результати інвестування за найбільш короткі проміжки часу (місяць, рік), враховуючи довготривалий характер окупності цих інвестицій; порівняння цільових результатів з досягнутими. На основі такого порівняння робляться висновки про сильні і слабкі сторони в реалізації інвестиційної підтримки якості персоналу, динаміку їх змін, а також про сприятливі і несприятливі тенденції розвитку зовнішніх умов, в яких доведеться працювати. Зміна зовнішньої і внутрішньої середовища підприємства втягує за собою перегляд цільових параметрів: необхідно перевірити, наскільки оптимально поставлені цілі інвестиційної підтримки якості персоналу в нових умовах, чи зможе підприємство в зв'язку з трапившимися змінами досягти поставлених перед ним цілей в області інвестування в розвиток персоналу. На основі зміни цільових параметрів, а також прогнозу зміни слабких і сильних сторін самого підприємства коригується план дій по досягненню поставлених цілей інвестиційної підтримки якості персоналу.

Предлагаемая система моніторингу інвестиційної підтримки якості персоналу дозволяє не тільки всебічно проаналізувати ефективність інвестування в працівників, але й дає всі підстави розглядати діяльність цієї системи в межах загального контролю діяльності підприємства.

УДК 658(477)"312"(043)

Мацука В. М., кандидат економічних наук, доцент

ІНВЕСТИЦІЙНА ТА ІННОВАЦІЙНА АКТИВНІСТЬ ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Сучасні умови розвитку економіки України вимагають ґрунтованої та комплексної оцінки можливостей інтеграції країни до світового господарського простору. Перспективи такої інтеграції значною мірою залежать від місця і ролі країни в глобальному економічному просторі, які у свою чергу визначаються поточними конкурентними позиціями країни та, що більш важливо, її здатністю забезпечувати умови для довгострокової конкурентоспроможності національної економіки.

Явні конкурентні переваги економіки України включають: якість залізничної інфраструктури, якість початкової освіти, доступ до вищої освіти, якість математичної і природничонаукової освіти, якість освітньої системи, практика наймання і звільнення, витрати на звільнення персоналу, відношення продуктивності праці до зарплатної плати, участь жінок у трудовій діяльності, контроль за міжнародною дистрибуцією, здатність до інновацій.

Слабкими сторонами України є: інфляція, торгові бар'єри, податковий тягар, обмеження на рух капіталу, ефективність антимонопольної політики, якість автомобільних доріг, якість авіаційної інфраструктури, професіоналізм керівників вищої ланки, відтік кваліфікованих кадрів, середня тривалість життя.

Проблемні для нашої країни аспекти – етична поведінка компаній, захист прав власності, прозорість ухвалення урядових рішень, дієвість аудиторських і бухгалтерських стандартів, ефективність використання державного бюджету, захист прав інтелектуальної власності, довіра суспільства до політиків, тягар державного регулювання, ефективність корпоративного управління.

Набуття Україною конкурентоспроможності у сучасному світі нерозривно пов'язане із модернізацією її економіки. Як засвідчує міжнародний досвід, важливою складовою мобілізації інституційних чинників зміцнення конкурентоспроможності національної економіки є підприємництво.

Реалії формування підприємницького ресурсу в українській економіці свідчать, що цей процес натрапляє на ряд істотних перешкод: реформи, що проводяться, не завжди відповідають рівневі розвитку підприємництва, унаслідок домінування умов трансформаційних процесів в економіці відбувається надмірне збільшення невизначеності підприємницької діяльності, недосконалість інституційного середовища підприємництва призводить до негативного обмеження свободи підприємницької діяльності.

Стан підприємництва свідчить про те, що його економічні агенти на мають в сучасній економіці України ні матеріально-технічних, ні фінансових чинників для активізації інвестиційної особливо, інноваційної організації власного підприємства відповідно до світових стандартів.

Кардинально змінити такий підприємницький клімат у сучасній Україні можливо за умов:

- забезпечення фінансування інноваційного процесу, збільшення частки фінансування витрат на науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи;

- розроблення та реалізації системи заходів з активізації інвестиційної діяльності комерційних банків, їх зацікавлення у довгостроковому кредитуванні, а також застосування поряд з кредитами нетрадиційних способів фінансування інноваційних проектів - франчайзингу, лізингу, факторингу та форфейтингу, що створить необхідні умови для переміщення доходів з низькотехнологічних сегментів економіки у високотехнологічні та сприятиме переходу до моделі інноваційного розвитку;

- збільшення потоків іноземних інвестицій у вітчизняні інноваційні процеси;

- формування належного правового середовища для розвитку інноваційної та науково-технічної діяльності, підвищення мотивації підприємця до високопродуктивної і високоякісної діяльності через вдосконалення системи економічного стимулювання шляхом внесення змін до податкового, митного законодавства;

- розробки і впровадження урядової програми, яка забезпечить додаткове фінансування з державного бюджету витрат авторів на патентуванні науково-технічних розробок;

- сприяння розвитку високорозвиненого фондового ринку, венчурного підприємництва, загалом інвестиційно-фінансового сектора економіки;

- забезпечення державної підтримки інноваційного підприємництва через створення венчурних фондів;

- удосконалення системи захисту прав інтелектуальної власності через узгодження вітчизняної нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності з міжнародними стандартами;

- сприяння розвитку малих та середніх вітчизняних інноваційних підприємств, що забезпечить поширення інноваційного підприємництва, розгортання в його середовищі економічної конкуренції;

- забезпечення розвитку інноваційної інфраструктури, створення регіональних інноваційних центрів;

- розроблення системи експертизи імпортованих технологій за чіткими критеріями;

- запровадження санкцій для підприємств, які використовують імпортні технології, що погіршують стан довкілля, особливо, якщо є вітчизняні аналоги з нижчим рівнем небезпеки для навколишнього середовища;

- формування інноваційної культури суспільства: підтримка наукових видавництв, наукових та науково-популярних видань, розширення освітніх програм, підвищення рівня навчального і наукового процесу тощо.